

Offentliggjort d. 17. marts 2009

Forårspakke 2.0 – selskaber – bortfald af omkostningsgodtgørelse©

*Af advokat (L) Bodil Christiansen og
advokat (H), cand. merc. (R) Tommy V. Christiansen*

www.v.dk

Regeringen og Dansk Folkeparti har som et led i Forårspakke 2.0 aftalt, at omkostningsgodtgørelse i skattesager skal afskaffes for selskaber, der i stedet skal kunne fratække procesomkostninger. Efter Forårspakken skal de ændrede regler træde i kraft den 1/1 2010, men denne overgangsregel efterlader en række uløste spørgsmål.

Efter de nugældende regler om omkostningsgodtgørelse i skatteforvaltningslovens kap. 19 står adgangen til omkostningsgodtgørelse åben for alle skatteydere, jf. herved § 53.

Reglerne er gennem tiden blevet ændret talrige gange, og blev senest ved 464 af 31/5 2000 underkastet en omfattende revision, baseret på Betænkning 1382/2000 om omkostningsdækningsordningen. Med lovændringen blev bl.a. gennemført et ensartet tilskud på 50 pct. til udgifter til sagkyndig bistand til sagens førelse m.v. uanset sagens udfald. Sidenhen blev ved lov nr. 388 af 6/6 2002 vedtaget reglerne om fuld omkostningsgodtgørelse i skattesager, hvor skatteyderen får fuldt medhold eller medhold i overvejende grad.

Den nuværende ordning er udviklet gennem mange år og begrundet i en lang række hensyn.

Frem til 1967 var det fast antaget, at udgifter til førelse af skattesager om opgørelsen af skattetilsvaret var fradragsberettigede som et accessorium til fradragsretten for årets pålignede og betalte skatter.

Offentliggjort d. 17. marts 2009

Da reglerne om fradrag for pålignede og betalte skatter blev ophævet, indtog skattemyndighederne det standpunkt, at fradragsretten for procesomkostninger ved skattesager om opgørelsen af skattetilsvaret tilsvarende var bortfaldet. Dette synspunkt blev tiltrådt af Landsskatteretten i 1971.

Ombudsmanden rejste i 1980 kritik af denne vurdering, og Ombudsmandsudtalelsen blev i Jauer II-sagen fulgt op af Østre Landsret, jf. UfR 1983, 457 Ø.

Efter flere politiske tilløb til fastsættelse af en støtteordning blev der i 1984 opnået det fornødne flertal til vedtagelse af loven om omkostningsdækning af udgifter til sagkyndig bistand i skattesager.

Formålet med loven var at erstatte en fradragsordning med en tilskudsordning med henblik på at modvirke forskellen i fradragsværdien i høje og lave indkomster.

Omkostningsdækningsloven gav dog kun mulighed for delvis dækning af borgerens udgifter til sagsførelse, ligesom omkostningsdækningen var begrænset til domstolsbehandling af skattesager.

Sidenhen er ordningen, som nævnt indledningsvist, blevet ændret mange gange, og ordningen herunder udvidet i flere henseender.

Et afgørende skridt blev taget med implementeringen af reglerne om fuld omkostningsgodtgørelse i 2002, jf. lov nr. 388 af 6/6 2002 i 2002. Til grund for disse regler lå et ønske fra regeringens side om ”*at styrke skatteydernes retssikkerhed ved at sikre borgerne og virksomhederne fuld dækning af deres udgifter til sagkyndig bistand i sager, som de vinder fuldt ud eller i overvejende grad.*” Det var således regeringens opfattelse, at ”*de urimeligheder, som en skatteyder udsættes for ved at få ret i sin skattesag og alligevel stå tilbage med et økonomisk tab*”, ville blive fjernet med dette lovforslag.

Reglerne blev i det væsentligste videreført i uændret form med skatteforvaltningslovens kap. 19.

Offentliggjort d. 17. marts 2009

Med forårspakke 2.0 er reglerne om omkostningsgodtgørelse på ny kommet i søgelyset. Således fremgår af aftalen mellem Regeringen og Dansk Folkeparti, at parterne er enige om at afskaffe omkostningsgodtgørelse for selskaber, samtidig med, at udgifterne gøres fradragsberettigede.

Forslaget er baseret på et delforslag i Skattekommissionens forslag til en skattereform fra februar 2009, hvorefter selskaber og fondes mulighed for at opnå omkostningsgodtgørelse bør afskaffes. Skattekommissionen finder således ikke, at der vil være knyttet retssikkerhedsmæssige betænkeligheder til at afskaffe omkostningsgodtgørelse til selskaber og fonde. Kommissionen henviser i den forbindelse til, at selskaber og fonde altid er bistået af professionelle rådgivere ved udarbejdelse af selvangivelsen, samt at anledningen til en klagesag ofte er, at et selskab ønsker at få afklaret retsstillingen på et givet område. I øvrigt vil en afskaffelse af omkostningsgodtgørelsen medføre betydelige administrative fordele ifølge Skattekommissionen.

Skattekommissionens forslag synes at være baseret på en forudsætning om, at selskaber – uanset at de bistået af professionelle rådgivere – ved dispositioner på uklare retsområder selvangiver med henblik på at få retsstillingen på retsområdet afklaret.

Skattekommissionens begrundelse er dog helt klart ikke holdbar. Den professionelle ledelse optræder sjældent grænsesøgende – snarere tværtimod. De senere års forøgede opmærksomhed på virksomheders etiske profil trækker i samme retning.

Ønsker et selskab at få retsstillingen afklaret, vil selskabet typisk anmode om et bindende ligningssvar. Procesomkostninger ved indhentelse af bindende svar er imidlertid allerede efter de gældende regler undtaget fra omkostningsgodtgørelse.

Der er heller ikke meget, der tyder på, at de skatteretlige problemstillinger, som foreligger i klagesager vedrørende selskaber, på afgørende kvalitativ eller kvantitativ vis adskiller sig fra de problemer, som foreligger i sager for private eller erhvervsdrivende personer.

Offentliggjort d. 17. marts 2009

Efter Forårspakke 2.0 skal en afskaffelse af omkostningsgodtgørelsen for selskaber træde i kraft den 1. januar 2010. En overgangsbestemmelse af dette indhold rejser flere problemstillinger. I første række må selvsagt peges på spørgsmålet om retsvirkningerne i relation til verserende skattesager. Dette gælder ikke blot bagudrettet for allerede udført sagkyndig bistand, men tillige fremadrettet for bistand i perioden frem til afslutningen af klagesagen, der således nu videreføres på ændrede økonomiske forudsætninger.

Ligeledes henstår det uklart, hvad der gælder for sager omkring syn og skøn. I mange sager er det sagkyndige syn og skøn et afgørende led i sagens oplysning, der for klagesager ved de administrative klageinstanser strengt taget påhviler myndigheden efter officialprincippet.

Det vil formentlig være en god idé i verserende skattesager at fremsende á conto-afregning med henblik på i videst mulig omfang at søge at sikre, at de hidtidige regler finder anvendelse.

— o —